

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1161

15.06.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 8

Kapitel 7: Den nordlige erobring

Brødre vil kæmpe og dræbe hinanden, mænd vil kende til elendighed. En økse-alder, en sværd-alder - skjolde vil blive kløvet - en vind-alder, en ulve-alder, før verdens undergang."

Den nordiske sibyllas vision (ca. 800 e.Kr.)

Da den polske stat forsvandt i begyndelsen af oktober, stod de vestallierede pludselig med en krigserklæring, der havde mistet enhver betydning. Deres formål med at udstede den havde været at redde Polen, men enhver chance for at få landet tilbage var tabt for altid. Faktisk var al snak om at "befri" polakkerne forduftet, fordi halvdelen af dem var besat af Rusland, som franskmændene og briterne ikke turde gøre uvenner med. En stemning af ubeslutsomhed og usikkerhed lagde sig over London og Paris. Og krigen, som havde fået en så dramatisk start i øst, stag-

nerede i næsten ingen aktivitet i løbet af de næste seks måneder.

Men i løbet af den tid var Føreren hverken ubeslutsom eller usikker. Gennem alle de diplomatiske kanaler, han havde til rådighed, meddelte han gentagne gange de franske og britiske myndigheder, at han ville trække sig ud af Polen (med undtagelse af den tyske by Danzig) og indstille alle fjendtligheder. De allierede var døve og stumme over for disse fredstilbud. Derfor forberedte Hitler sin offensiv i vest. Den skulle udføres med samme slags lynkrig, som ville afslutte kampene så hurtigt som muligt. Ligesom i Polen vidste han, at tiden arbejdede imod ham. Tyskland havde ikke de lagre af råmaterialer, der var nødvendige for en langvarig konflikt. Han huskede de ekstreme afsavn, som hjemmefronten måtte udholde under Første Verdenskrig, afsavn, som til sidst knuste samfundet og førte til sammenbruddet i november 1918. Som veteransoldat i skyttegravene var han ikke mindre bevidst om, at statiske udmattelseskampe betød nederlag i lige så høj grad i denne krig som i den forrige.

Den oprindelige dato for hans offensiv var den 17. januar 1940. Men kun en uge før den tyske operation faldt detaljerne i de allieredes hænder, da en Luftwaffe-major, der ikke adlød ordrer, medbragte sin tophemmelige kopi af angrebet om bord på et lille fly, hvis pilot for vild i dårligt vejr og landede i Belgien. Hele offensiven måtte skrottes, og Hitler bad sine generaler om at finde på noget helt andet. Et par uger senere blev han forfærdet over at høre, at de foreslog en gentagelse af første verdenskrigs udmattelse gennem skyttegravskrig mellem den tyske vestmur eller Siegfried-linjen og den franske Maginot-linje. "Mine herrer", rasede han, "vi er i 1940, ikke i 1914!" Mens han skitserede sine egne ideer til en "lynkrig" i vest, fandt han ved et rent tilfælde ud af, at general Erich von Manstein allerede havde udarbejdet planer for netop en sådan offensiv, som Føreren længe ikke havde kendt til.

Selvom Manstein var stabschef i Hærgruppe A's hovedkvarter i Koblenz, var han blevet skubbet i baggrunden og overført til en obskur kommando, XXXVIII Korps, der blev dannet ved Stettin, hvor han effektivt blev bragt til tavshed. Hans koncept om dynamisk fremrykning med motoriserede enheder gennem Ardennerne, en region, der blev anset for ufremkommelig for kampvogne og de fleste andre motoriserede køretøjer, fik hans overordnede, der var fastlåst i Første Verdenskrigs strategier om statisk skyttegravskrig, til at "skille sig af med en indtrænger", som han senere sagde. Da Hitler var klar over generalstabens håbløse afhængighed af forældede taktikker (men endnu ikke havde mistanke om det forræderi, dens medlemmer begik mod ham), mødtes han i al hemmelighed med von Manstein den 17. februar. "Med forbløffende hurtighed", husker von Manstein, "forstod han synspunkter, som hærgruppen havde forsvaret i månedsvis. Han gav mine ideer sin fulde godkendelse." Sammen udarbejdede de to mænd hvert

eneste punkt i den nye offensiv, som var planlagt til begyndelsen af maj. Deres foreslåede strategier var bemærkelsesværdigt ens, men nødvendigvis komplementære: Detaljer i Førerens overordnede syn blev udfyldt af von Manstein.

Mens Tyskland havde en klar fordel mod Polen, var de i undertal i forhold til de kombinerede styrker fra Holland, Frankrig og Storbritannien. Mod den tyske hær 106 divisioner stillede franskmændene alene med 110. Kombineret med det britiske ekspeditionskorps og de belgiske og hollandske hære var Hitlers landtropper i en klar numerisk underlegenhed. Desuden var Wehrmacht teknologisk ligestillet med eller overgået af meget af det allierede udstyr. For eksempel var den 32 tons tunge franske *char de manoeuvre* B1 *bis* med sin 75 mm haubits den fineste kampvogn i verden, langt bedre end den 2 cm kanon, der blev affyret af Pzkw II, som Innes beskriver som "de tyske panserstyrkers rygrad indtil længe efter krigens begyndelse" (43). Det var faktisk en træningstank, der blev taget i brug i mangel af bedre. Wehrmachts panserdivisioner var så tyndt besat med teknisk utilstrækkelige eksemplarer som Pzkw II, at de i høj grad var afhængige af de få, men forældede TNHP-kampvogne, der blev beslaglagt fra den tjekkiske hær efter krisen i 1938. Ligeledes overlegen var den hurtige franske (25 mph) *Somua* S-35 medium tank.

Det franske luftvåben kunne prale af 1.300 ofte fremragende fly, såsom det to-motorede angrebsfly, Potez, og fremragende jagerfly, især Dewoitine 520, Bloch 151 og Morane-Saulnier 406. Selv det lille hollandske luftvåben fløj med topmoderne krigsfly, herunder Fokker G-I med to bombe. Disse overvejelser overbeviste den franske luftminister, Guy La Chambre, om, at Luftwaffe nemt kunne besejres. General Maurice Gamelin, stabschefen, var ikke mindre selvsikker, da han sammenlignede sine syv motoriserede divisioner med tyskernes fem underlegne panserdivisioner.

Dagen før Hitler mødtes med von Manstein for at konsolidere deres indsats for en ny offensivplan mod vest, blev tidsplanen for maj bragt i fare, da den britiske destroyer *Cossack* gik ind i Norges Jossing Fjord for at angribe et ubevæbnet tysk fangeskib, *Altmark*. Norge ignorerede denne kujonagtige krænkelse af sin egen suverænitet, men Hitler var nu advaret om de allieredes hensigter i Skandinavien. Redningen af nogle få fanger fra *Altmark* var ikke værd at bekymre sig om, selv om det var *kosakkernes* dækhistorie. Det virkelig vigtige var Oslos afslørede samarbejde med briterne.

På en tysk militærkonference allerede i december 1939 afslørede flådens efterretningsofficerer i en situationsrapport, at jødiske politikere allerede havde brudt international lov ved at krænke Norges neutralitet: "... den nuværende norske regering har underskrevet en hemmelig traktat med Storbritannien om, at hvis Norge bliver inddraget i en krig med en af stormagterne, kan en britisk invasion gennemføres med norsk samtykke. En landgang er planlagt i nærheden af Sta-

vanger, og Kristiansand er foreslået som en mulig britisk base. Den nuværende norske regering, såvel som Stortinget og hele udenrigspolitikken, kontrolleres af den velkendte jøde Hambro (Carl Joachim Hambro, alias "Hamburger"), en stor ven af Hore-Belisha (Storbritanniens jødiske krigsminister). I nogen tid har det norske folks sympatier bevidst været drevet i en pro-britisk, anti-tysk retning, og hele den norske presse er under britisk kontrol. Hambro misbruger sin stilling og forsøger med hjælp fra talrige britiske agenter at bringe Norge under britisk indflydelse eller i fuldstændig afhængighed."

Churchills planer om at erobre Norge var allerede blevet vedtaget af Royal Navy, som afsluttede sine invasionsforberedelser den følgende måned. Faren var stor. Hvis de allierede erobrede Norge, ville deres fly og skibe være inden for umiddelbar rækkevidde af Riget, og dets industrielle livslinje ville blive afbrudt. Med fjenden i Narvik, kun 133 kilometer over land fra Gaellivare, ville 11 millioner af Tysklands 15 millioner tons jernmalm gå tabt. Gaellivare var Sveriges vigtigste minekompleks.

Uden at Hitler vidste det, havde Royal Navy i samarbejde med Frankrig planlagt mineringen af neutralt norsk farvand til den 8. april. Han gav ordre til, at modinvasionen skulle begynde allerede den næste dag. Mange år senere fortalte Føreren ambassadør Walter Hewel, at han aldrig ville have invaderet Norge, hvis den tyske aflytningstjeneste ikke havde overhørt Winston Churchill fortælle den franske premierminister Paul Reynaud, at briterne ville erobre Norge først. Således advaret mobiliserede Hitler et nordgående angreb med det samme. De tyske og allierede operationer var så parallelle, at deres styrker faktisk mødtes på havet, før nogen af dem kunne gå i land, da den britiske destroyer *Glowworm* blev sænket af *admiral Hipper*, efter at den havde ramt den tunge krydser og revet en 120 meter lang flænge i dens stævn.

Invasionen bestod af Luftwaffes faldskærmsudspringere, der indtog Stavanger-flyvepladsen, og tyske sølandsætninger i Oslo ("den første metropol nogensinde, der faldt for tropper, der var kommet ned fra himlen", Grunwald, 50), Kristiansand, Bergen, Trondheim og den meget vigtige Narvik. Norske landbatterier hamrede løs på Kriegsmarines *Bluecher*, før hun kunne landsætte sine tropper, og gjorde det derefter af med den nye tunge krydser med en række torpedoer, som fik hende til at kæntre, så mere end tusind mand druknede. I mellemtiden torpederede og sænkede den britiske ubåd HMS *Truant* den lette krydser *Karlsruhe*. Den følgende dag overraskede seks engelske destroyere ti Kriegsmarine-destroyere. I den rasende skudveksling, der fulgte, mistede begge sider to skibe.

Den 12. april mødte Royal Navy talstærkt op ved Narvik, som var blevet indtaget af en lille styrke Wehrmacht-soldater under ledelse af generalmajor Eduard Dietl, hvis 2.000 mand fra 3. bjergdivision (*Gebirgsjäger*) forsøgte at holde

25.000 allierede tropper tilbage. Franske og britiske styrker var allerede i gang med en storstilet landgang ved Harstad på Lofoten over for Narvik, Namsos og Aandalesnes. To dage tidligere var destroyere fra Royal Navy brudt ind i havnen og havde sænket eller alvorligt beskadiget alle tyske skibe der, inklusive Dietls fragtskib med ammunitionsforsyninger.

Tre dage senere sænkede det mægtige britiske slagskib *Warspite*, støttet af en flotille af flere krigsskibe, alle de resterende fjendtlige skibe samt syv destroyere, uden at de selv led nævneværdig skade. På det tidspunkt havde tyskerne mistet tre krydsere, ni destroyere og et dusin handelsskibe, herunder yderligere to krydsere og en destroyer, der var alvorligt beskadiget, mens Royal Navy kun havde lidt tab. Operation *Weseruebing*, som Wehrmachts navn for invasionen af Norge var, så ud til at være på vej mod en katastrofe, mens Dietls *Gebirgsjäger* var fuldstændig afskåret i deres arktiske tilholdssted, uden forsyninger, mod en talmæssigt overvældende fjende. Da franskmændene og briterne rykkede ind for at dræbe, bad Dietl over radioen Luftwaffe om hjælp. Den kom med det samme i form af en luftbro af Ju-52-fly, der fløj i stafetter med faldskærmsudspring, de første af deres slags. Snart drev rationer, ammunition og endda forstærkninger i form af faldskærmsoldater ned til den belejrede garnison. Endnu en gang vendte nation-socialistisk innovation og mod en ellers håbløs situation.

Nu var hævnens time kommet. May Day var netop det for de britiske krigsskibe, som havde udslettet tyske skibe, der forsøgte at forsyne Narvik. En eskadrille af Stuka-dykkerbombere og nye Junkers Ju-88-mellemstore bombefly dukkede op over Harstad, de allieredes vigtigste havn i Norge. De smadrede de gigantiske havnefaciliteter til ukendelighed. Krigsflyene fra Luftflotte V skreg ud af himlen som valkyrier og sænkede den tunge krydser HMS *Curlew* sammen med en destroyer og et troppetransportskib. Slagskibet HMS *Resolution* og yderligere to krydsere flygtede til Storbritannien, hårdt beskadiget, selv om disse enheder var udstyret med dødbringende Bofors pom-pom-artilleri, som var blandt krigens mest effektive antiluftskyts. Dette var dog kun begyndelsen. Stuka'erne og Ju 88'erne fortsatte med at sænke eller uskadeliggøre alle allierede krigsskibe i norsk farvand. RAF og franske jagerfly blev hurtigt sendt af sted for at opfange dem, men de blev fejlet væk af Messerschmitt-109'ere.

I en sidste, ultimativ indsats erobrede de fransk-britiske styrker Narvik den 28. maj, da Dietl og hans gruppe af forsvarere trak sig tilbage til de nærliggende bjerge. Omkostningerne havde dog været for store, og Frankrigs forestående fald tvang de allierede til at forlade byen næsten lige så hurtigt, som de havde indtaget den.

Til alles forbløffelse evakuerede englænderne pludselig det sydlige Norge uden at underrette de andre allierede kommandanter og efterlod deres forbløffede

norske og franske kammerater på strandene, der var fyldt med forvredet, ulmende krigsmateriel. Det var ikke sidste gang, Britannia lod sine allierede i stikken. Det ville heller ikke være sidste gang, at hendes styrker blev presset ud i havet. Tyskerne, der var i undertal overalt, undtagen i luften, havde overtrumfet hendes forsøg på at indtage Norge i en af de mest hårdt tilkæmpede, geniale og innovative militære kampagner i moderne tid.

Den nationalsocialistiske sejr var vidtrækkende, fordi den ikke blot forpurrede de britiske planer om at angribe Nordtyskland og sikre rigets livsvigtige jernmalmforsyning fra Sverige, men også gav Kriegsmarine og Luftwaffe hidtil uset vigtige baser, hvorfra de kunne operere mod allieret skibsfart. Hitlers norske felttog beviste, at en beslutsom gruppe af ideologisk inspirerede krigere, uanset deres numeriske underlegenhed, kan udkæmpe ellers overvældende fjender, der er mindre motiverede.

